

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci navrhovatelů: **a) M. S.**, bytem K. 160, V., a **b) P. S.**, bytem J. 21, V., oba zastoupeni Mgr. Pavlem Černým, advokátem Frank Bold advokáti, s.r.o., se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **obec Hlubočany**, se sídlem Hlubočany 22, zastoupena Mgr. Janem Hrežem, advokátem se sídlem Nádražní 13, Vyškov, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Hlubočany, v částech vymezujících účelovou komunikaci a veřejné prostranství na pozemku parc. č. 2536 v k.ú. Hlubočany,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy Územní plán Hlubočany **s e** v částech vymezujících účelovou komunikaci a veřejné prostranství na pozemku parc. č. 2536 v k.ú. Hlubočany **z r u š u j e** dnem vyhlášení tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit na náhradě nákladů řízení navrhovatelům částku 29 094 Kč k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta Frank Bold advokáti, s.r.o., se sídlem Údolní 33, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé podali ke zdejšímu soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Hlubočany, vydaného zastupitelstvem obce Hlubočany dne 7.5.2014 – a to v částech vymezujících účelovou komunikaci a veřejné prostranství na pozemku parc. č. 2536 v k.ú. Hlubočany.

I. Dřívější rozhodnutí soudů týkající se této věci

Návrhem ze dne 17.7.2014 navrhovatelé spolu s J. S. brojili proti nyní napadenému opatření obecné povahy, a to mj. v části, jímž bylo vymezeno veřejné prostranství u statku Starý dvůr na pozemku parc. č. 2536 k.ú. Hlubočany. V návrhu namítali, že vymezením veřejného prostranství na účelové komunikaci spojující silnici č. III/4313 a západní konec obce Hlubočany jsou přímo dotčeny pozemky parc. č. 2534, parc. č. 2536, parc. č. 2543 a parc. č. 2908 k.ú. Hlubočany. Poukazovali na to, že ačkoliv jejich námitkám, aby účelová komunikace nezasahovala na jejich pozemky, a aby na jejich pozemku nebyla vymezena plocha veřejného prostranství, bylo vyhověno, neboť z grafické části územního plánu je zřejmé, že na pozemku navrhovatelů parc. č. 2536 v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr je stále vymezeno veřejné prostranství (podle legend výkresů je vyznačeno velmi světlou fialovošedou barvou bez kódu). Textová a grafická část územního plánu tak je v rozporu.

Zdejší soud o tomto návrhu rozhodl rozsudkem ze dne 17.10.2014, sp.zn. 66 A 3/2014, tak, že tuto část návrhu (v níž se domáhali zrušení opatření obecné povahy v části vymezující veřejné prostranství na pozemku parc. č. 2536 v k.ú. Hlubočany) zamítl. V odůvodnění k tomu uvedl, že „z územního plánu vyplývá, že jednou z námitek, kterou navrhovatelé uplatnili proti návrhu územního plánu, byl nesouhlas s tím, aby na jejich pozemek parc. č. 2536 a na pozemky parc. č. 2534, 2543 a 2908 jakoukoliv částí zasahovala v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr účelová komunikace a aby na jejich pozemku byla v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr byla vymezena plocha veřejného prostranství.

Ačkoliv navrhovatelé namítají, že zatímco dle textové části územního plánu bylo jejich námitkám vyhověno, v grafické části územního plánu je stále veřejné prostranství vymezeno, soud této jejich argumentaci nepřisvědčil. Jak z rozhodnutí o námitkách (str. 114) a z upravené textové části územního plánu (část A.4.3.4.), tak z grafické části územního plánu je zřejmé, že námitkám navrhovatelů bylo zcela vyhověno. Z grafické části územního plánu (např. koordinační výkres) bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že jak účelová komunikace, tak plocha veřejného prostranství jsou v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr vypuštěny z pozemků navrhovatelů a současně je zde navržena přeložka účelové komunikace včetně veřejného prostranství na pozemek ve vlastnictví obce. Soud připouští, že pozemek navrhovatelů v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr je barevně vyznačen světle fialovou (růžovou) barvou, která dle grafické legendy znázorňuje plochy veřejných prostranství, z popisu červeně přeškrtnutého symbolu pro účelovou komunikaci je však zřejmé, že účelová komunikace dosud umístěná na

pozemku navrhovatelů se územním plánem navrhuje ke zrušení včetně plochy veřejného prostranství, resp. že se tato účelová komunikace navrhuje k přeložení na sousední pozemek ve vlastnictví obce.

Pokud navrhovatelé namítají, že není možné územním plánem veřejné prostranství z předmětného pozemku navrhovatelů rušit, jelikož zde nikdy žádné neexistovalo, soud má za to, že ve svém důsledku je zcela nerozhodné, jestli je v územním plánu veřejné prostranství navrženo ke zrušení, resp. k přeložení, nebo zda by v územním plánu nebylo vymezeno vůbec. Podstatné je, že ani účelová komunikace ani veřejné prostranství nově nezasahují na žádný z pozemků navrhovatelů, a navrhovatelé tedy nejsou jejich vymezením jakkoli dotčeni na svém vlastnickém právu k předmětným pozemkům. Návrh na zrušení této části územního plánu tedy soud neshledal důvodným“.

Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelé kasační stížnost, která však byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2015, sp.zn. 4 As 261/2014, zamítnuta. K důvodům zamítnutí této části jejich kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil v bodech 62 až 65 odůvodnění rozsudku. Uvedl, že „ohledně údajného nesprávného vymezení veřejného prostranství a účelové komunikace na pozemku parc. č. 2536 v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Aos 6/2013 - 55, platí, že „územní plán vychází ze stavu zapsaného v katastru nemovitostí a neřeší spory mezi vlastníky pozemků.“

Jak z rozhodnutí o námitkách (str. 114), tak z upravené textové části územního plánu (část A.4.3.4.), i z grafické části územního plánu je zřejmé, že námitkám navrhovatelů bylo zcela vyhověno. Z grafické části územního plánu (např. koordinační výkres) bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že účelová komunikace i plocha veřejného prostranství jsou v prostoru zátáčky u statku Starý dvůr vypuštěny z pozemků navrhovatelů a současně je zde navržena přeložka účelové komunikace včetně veřejného prostranství na pozemek ve vlastnictví obce.

Nejvyšší správní soud přitom poukazuje na to, že stěžovatel přehlíží grafickou legendu územního plánu, která hovoří o „komunikaci účelové ke zrušení (včetně veřejného prostranství)“. Z tohoto popisu je Nejvyššímu správnímu soudu bez jakýchkoli pochyb zřejmé, že grafické znázornění červeného přeškrtnutí tedy nelze vztahovat pouze na předmětnou účelovou komunikaci, ale i na příslušné veřejné prostranství, které se k účelové komunikaci podle odpůrce vztahuje. Není tedy pravdou, že by napadený územní plán obsahoval rozpor mezi textovou a grafickou částí, jak uměle dovozuje stěžovatel.

Poukazuje-li stěžovatel v neposlední řadě na to, že uvedená oblast je v grafické části územního plánu vyznačena růžovou barvou, která představuje plochy veřejných prostranství, což podpůrně vykládá tak, že za současné situace je zde vymezeno veřejné prostranství, které je teprve v budoucnosti určeno ke zrušení, musí Nejvyšší správní soud odkázat na výše citovaný rozsudek tohoto soudu sp. zn. 1 Aos 6/2013, podle kterého je při územním plánování nutné vycházet ze stávajícího stavu. Pokud se tedy na pozemku navrhovatelů částečně nachází účelová komunikace, o jejíž právní povaze se

vedl podle vyjádření odpůrce ke kasační stížnosti spor, musel tuto skutečnost respektovat. Proto musel takovou účelovou komunikaci odpůrce do napadeného územního plánu zakreslit. Jestliže se rozhodl vyhovět námitce navrhovatelů a část účelové komunikace a tomu odpovídající veřejné prostranství, které se nacházejí na pozemku navrhovatelů, přeložit, musel to i příslušným způsobem do grafické části napadeného územního plánu zakreslit, jak se tomu podle názoru Nejvyššího správního soudu správně stalo“.

II. Shrnutí návrhové argumentace

Navrhovatelé nyní uvádí, že napadený územní plán ve své grafické části vymezil na jejich pozemku parc. č. 2536 v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr veřejné prostranství a účelovou komunikaci. To dovozují z toho, že Městský úřad ve Vyškově dne 12.1.2016 vydal územně plánovací informaci, v níž uvedl, že je část pozemku parc. č. 2536 vymezena územním plánem jako plocha veřejného prostranství a nelze ji tedy oplotit. Tuto skutečnost (vydání územně plánovací dokumentace) považují navrhovatelé za novou skutkovou okolnost, která je spolu s odlišnou argumentací opravňuje podat znovu návrh na zrušení téže části územního plánu. Navrhovatelé mají rovněž za to, že v předchozím návrhu nebylo napadeno vymezení účelové komunikace na předmětném pozemku, ale toliko vymezení veřejného prostranství.

Navrhovatelé namítají, že vymezení účelové komunikace na jejich pozemku parc. č. 2536 neproporcionálně zasahuje do jejich práv. Odpůrce se v územním plánu zavázal účelovou komunikaci přeložit z pozemku navrhovatelů na pozemek parc. č. 2542, který je v jeho vlastnictví. Nebylo však stanoveno, dokdy tak učiní. Podle navrhovatelů je třeba rozlišovat mezi situací, kdy je v územním plánu navržen záměr ke zrušení či přeložení, a situací, kdy v něm vymezen vůbec není. Zároveň mohl odpůrce upravit vlastnické poměry v území jiným způsobem (tak, že by komunikace byla umístěna na obecním pozemku) v rámci komplexních pozemkových úprav, které ostatně účelovou komunikaci umístily na obecní pozemek. Navrhovatel tedy měl tuto skutečnost reflektovat v územním plánu, případně měl v řízení o pozemkových úpravách proti takto navrženému stavu brojit.

Navrhovatelé se dále domnívají, že veřejné prostranství je na pozemku parc. č. 2536 zakresleno v grafické části chybně a že textová část je s touto částí grafické části v rozporu. Namítají, že červený křížek, který se nachází přes účelovou komunikaci na jejich pozemku, neruší i veřejné prostranství, ale jen účelovou komunikaci. Navíc se podle navrhovatelů na předmětném pozemku před vydáním územního plánu žádné veřejné prostranství nenacházelo a není tedy co rušit.

Vzhledem k tomu je navrhováno zrušení napadené části územního plánu. Na svém procesním stanovisku setrvali navrhovatelé i v podané replice a po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí stanoviska odpůrce

Odpůrce jednotlivé argumenty obsažené v návrhu odmítá a podrobně k nim argumentuje. Předně namítá existenci překážky věci rozhodnuté. Uvádí také, že se na části pozemku parc. č. 2536 nyní nachází veřejné prostranství a účelová komunikace. Poukazuje též na to, že se v územním plánu zavázal prověřit, zda je technicky možné účelovou komunikaci přeložit. Dobou přiměřenou pro takové prověření jsou podle odpůrce čtyři roky. Současně odpůrce poukázal na to, že u zdejšího soudu probíhá řízení o tom, zda je komunikace na předmětném pozemku veřejně přístupnou. Pokud by pak v tomto řízení soud dospěl k závěru, že se jedná o komunikaci veřejně přístupnou, nebylo by třeba tuto komunikaci překládat. Žádný návrhový bod neshledává důvodným a navrhuje odmítnutí, případně zamítnutí návrhu. Na svém závěru setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud byl při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Zároveň se řídil i judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k přezkumu opatření obecné povahy.

Předně musel soud posoudit, zda je namístě provést meritorní přezkum napadené části opatření obecné povahy či zda je tento přezkum vyloučen s ohledem na překážku věci rozhodnuté, jak namítá odpůrce.

K překážce věci soudem (pravomocně) rozhodnuté (překážce *rei iudicatae*) právní doktrína uvádí, že tato je dána, pokud soud v téže věci již vydal, resp. vyhlásil rozhodnutí na základě jiného návrhu. Totožnost věci je přitom nutno posuzovat jednak podle totožnosti účastníků, jednak podle totožnosti předmětu řízení (VOPÁLKA, V., MIKULE, V., ŠIMŮNKOVÁ, V., ŠOLÍN, M. Soudní řád správní: Komentář. 1. vyd. Praha : C. H. Beck, 2004. s. 96). Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku ze dne 18.12.2008, čj. 1 Ao 4/2008 - 110, uvedl, že v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je třeba vykládat překážku věci rozhodnuté (resp. překážku *litispence*) restriktivně. V usnesení ze dne 21.7.2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, pak právě uvedené potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, neboť uvedl, že je nutno „vykládat překážku věci rozhodnuté (resp. překážku *litispence*) v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části restriktivně, a sice tak, že je dána, podal-li oba návrhy totožný navrhovatel (odpůrcem je ve věci určitého konkrétního opatření obecné povahy vždy též procesní subjekt, neboť je jím podle § 101a odst. 4 s.ř.s. vždy ten, kdo je vydal), a jen v tom rozsahu, v jakém je dána totožnost předmětu řízení, tj. v jakém rozsahu se návrhy týkají týchž skutkových či právních otázek“.

Po důkladném zvážení dospěl zdejší soud k závěru, že v daném případě překážka věci rozhodnuté nebrání vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. že tu taková překážka dána není. V případě řízení o návrhu navrhovatele ze dne 17.7.2014, který byl v nyní napadené části zamítnut rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp.zn. 66 A 3/2014 (a tento

rozsudek potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu), a nyní projednávaného návrhu se nejedná o řízení v téže věci. Přestože byly oba návrhy podány týmiž navrhovateli, přezkoumáváno bylo totéž napadené opatření obecné povahy a navrhovatelé svůj nynější návrh staví na do značné míry shodných tvrzeních, nelze přehlédnout, že v nyní projednávané věci navrhovatelé formulovali odlišně petit návrhu (požadují zrušit územní plán v částech vymezujících účelovou komunikaci a veřejné prostranství na pozemku parc. č. 2536 v k.ú. Hlubočany, zatímco v návrhu ze dne 17.7.2014 se domáhali zrušení toliko veřejného prostranství na citovaném pozemku) a svůj návrh založili též na některých nových tvrzeních. Přezkum se pak bude odehrávat v částečně odlišném skutkovém a právním rámci způsobeném časovým posunem. Zatímco řízení o návrhu ze dne 17.7.2014 bylo prováděno krátce po vydání územního plánu, nyní je napadená část územního plánu přezkoumávána s takřka dvouletým časovým odstupem.

Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení, totožnost předmětu obou řízení by byla dána toliko v případě řešení týchž skutkových či právních otázek. Ve skutkovém základě se ovšem nyní projednávaná věc oproti původnímu řízení liší, neboť zrušení napadené části územního plánu je navrhováno mj. z důvodu jejího nepřiměřeného zásahu do práv navrhovatelů v důsledku marného uplynutí času, během něhož odpůrce nečinil žádné kroky pro realizaci přeložky komunikace. Zároveň byla vydána územně plánovací informace, že je část pozemku parc. č. 2536 vymezena územním plánem jako plocha veřejného prostranství a nelze ji tedy oplotit. V neposlední řadě také odpůrce uvedl, že přeložku komunikace (resp. prověření toho, zda lze přeložku technicky provést) hodlá realizovat toliko v případě, že bude soudem shledáno, že komunikace na parc. č. 2536 není veřejně přístupnou. Rovněž navrhovatelé v nyní podaném návrhu argumentují i částečně právně odlišně.

Projednání návrhu navrhovatelů tedy nebrání překážka věci rozhodnuté. I zde platí, že absentuje-li výslovná restriktivní úprava, nelze procesní úpravu řízení ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části vykládat tak, aby omezovala přístup k soudu.

Soud tedy vyšel z toho, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 – 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS) je třeba při zkoumání důvodnosti návrhu postupovat v pěti krocích tzv. algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. Ve druhém kroku se soud zabývá tím, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti (věcné, osobní, prostorové a časové). Ve třetím kroku soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy. Ve čtvrtém kroku se pak soud zaměřuje na otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem, tedy s hmotněprávními předpisy. Poslední krok přezkumu pak spočívá ve zkoumání souladu opatření obecné povahy se zásadou proporcionality. Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již věcně nezabývá,

ledaže by povaha věci, zejména s ohledem na dopad soudního rozhodnutí na další průběh řízení o vydání opatření obecné povahy naznačení dalšího postupu vyžadovala, zejména z důvodů eliminací případných příštích opakovaných soudních sporů postavených na argumentaci vznesené již v projednávaném návrhu.

Soud shledal návrh důvodným.

Vla. Přípustnost návrhu

Nejprve se soud zabýval přípustností návrhu.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120 (publikováno pod č. 1910/2009 Sb. NSS), uvedl: *„Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. (...) Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku“.*

V daném případě navrhovatelé vlastní pozemek, kterého se napadená část územního plánu přímo dotýká. Navrhovatelé také tvrdí a popisují zkrácení svých konkrétních práv ve smyslu omezení možnosti užívat svůj pozemek. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2010, čj. 4 Ao 3/2010 – 54, *„potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem. Územní plán, případně jeho změna tím, že určuje podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, s určením převažujícího účelu využití, přípustného využití, nepřípustného využití, podmíněně přípustného využití ploch, a stanoví podmínky prostorového uspořádání, apod., v zásadě omezuje vlastníka nemovitostí v takto určených plochách v jeho právu užívat nemovitost jiným než takto stanoveným způsobem“.*

Z uvedených důvodů má soud za nepochybné, že navrhovatelé jsou osobami oprávněnými k podání návrhu.

IVb. Pravomoc a působnost odpůrce k vydání územního plánu

Navrhovatelé nijak nezpochybňují otázku související s pravomocí a působností odpůrce k vydání územního plánu. Ani soud nemá pochybnosti o těchto otázkách, které tvoří jádro prvního a druhého kroku algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Vzhledem k tomu mohl soud přistoupit přímo ke kroku třetímu, kterým je zkoumání toho, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem daným způsobem.

IVc. Postup odpůrce při vydávání opatření obecné povahy

Navrhovatelé namítají, že napadený územní plán ve své grafické části vymezil na jejich pozemku parc. č. 2536 v prostoru zatačky u statku Starý dvůr veřejné prostranství a účelovou komunikaci, přestože byly jejich námitky v tomto ohledu shledány důvodnými.

Jak vyplynulo ze spisu, navrhovatelé v podaných námitkách mj. nesouhlasili s tím, aby účelová komunikace a veřejné prostranství zasahovaly na jejich pozemek parc. č. 2536. Odpůrce o těchto námitkách rozhodl tak, že jim vyhověl (str. 114 napadeného územního plánu). Uvedl, že se v grafické části územního plánu zobrazení předmětné účelové komunikace vypouští a navrhuje se její přeložení na pozemek ve vlastnictví obce. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách odpůrce uvedl, že předmětná účelová komunikace se téměř v celém svém průběhu nachází na pozemku obce. Pouze v zatačce u statku Starý dvůr tomu tak není a zasahuje na pozemek navrhovatelů. Poukázal zde také na probíhající řízení o určení, zda je v této části účelová komunikace veřejně přístupnou. Dále uvedl, že bez ohledu na toto řízení se navrhuje přeložení účelové komunikace na pozemek ve vlastnictví obce, který se nachází v těsné blízkosti. Závěrem odpůrce uvedl, že „podmínkou pro zrušení stávající účelové komunikace je prověření záměru přeložky komunikace podrobnější dokumentací, která prokáže reálnost a technické možnosti záměru.“ Do doby realizace přeložky platí stávající uspořádání území.

Obdobným způsobem pak odpůrce popsal situaci v zatačce u statku Starý dvůr v části B.12.3.4. územního plánu (na str. 51).

Podle § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení. Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 tohoto zákona je zřejmé, že v odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí (mj. důvody výroků, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů).

Obecná aplikovatelnost § 68 odst. 3 správního řádu ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 16.12.2008, sp.zn. 1 Ao 3/2008, je jednoznačně uvedeno, že „i v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost“.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24.11.2010, sp.zn. 1 Ao 5/2010, na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.

V daném případě odpůrce námitkám navrhovatelů, aby se na jejich pozemku parc. č. 2536 v prostoru zatáčky u statku Starý dvůr veřejné prostranství a účelová komunikace nenacházela, formálně vyhověl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí však uvedl, že k přeložení účelové komunikace teprve v budoucnu dojde - sice bez ohledu na výsledek řízení o tom, zda je předmětná účelová komunikace v daném úseku veřejně přístupnou, nicméně podmínkou pro přeložení stávající účelové komunikace bude „prověření záměru přeložky komunikace podrobnější dokumentací, která prokáže reálnost a technické možnosti záměru.“ Výslovně pak uvedl, že do doby realizace přeložky platí stávající uspořádání území. Ani rámcově však nenaznačil, kdy by k avizované přeložce (či alespoň k prověřování záměru) mělo dojít.

Z uvedeného soudu plyne, že přestože odpůrce předmětným námitkám navrhovatelů formálně vyhověl (ve výroku rozhodnutí o námitkách), v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyhovující výrok značným způsobem zrelativizoval či jej dokonce přímo popřel. Jednak tím, že přeložku komunikace a zrušení veřejného prostranství časově odložil („na neurčito“), a jednak tím, že je navázal na výsledek „prověření záměru přeložky komunikace podrobnější dokumentací, která prokáže reálnost a technické možnosti záměru.“ Takové rozhodnutí o námitkách nepovažuje soud za řádné, neboť výrok rozhodnutí nekoresponduje s jeho odůvodněním. Soud tedy má za to, že přestože odpůrce předmětné námitce navrhovatelů ve výroku vyhověl, v odůvodnění tuto námitku *de facto* zamítl, neboť uvedl, že nadále zůstává na předmětném pozemku navrhovatelů veřejné prostranství a účelová komunikace, a to až do blíže neurčené doby přeložky komunikace, kterou navíc podmínil zpracováním další dokumentace, která prokáže reálnost a technické možnosti záměru. Takové rozhodnutí o námitkách nepovažuje soud za přezkoumatelné a srozumitelné.

V daném případě platí právě uvedené tím spíše, pokud ani po cca dvou letech od vydání územního plánu nedošlo k přeložce komunikace (ale ani k prověření záměru přeložky) a současně odpůrce v řízení před zdejším soudem uvedl, že k prověřování záměru dojde pouze v případě, že nebude shledána komunikace v předmětné části

veřejně přístupnou (a to přestože je v územním plánu uvedeno, že k přeložce komunikace má dojít bez ohledu na toto řízení).

Nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti se přitom ukázala až v daném řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť zřetelně vyplynula až z postupu odpůrce po vydání územního plánu.

V. Závěr

Lze tedy shrnout, že napadená část územního plánu je nepřezkoumatelnou pro nesrozumitelnost, neboť byť bylo formálně předmětným námitkám navrhovatelů vyhověno (ve výroku), materiálně byly jejich námitky zamítnuty (v odůvodnění a dalším postupem odpůrce). Toto zamítnutí přitom nebylo řádně (fakticky nijak) zdůvodněno. Současně odpůrce porušením zákonem předepsaného postupu při vydávání opatření obecné povahy porušil procesní práva navrhovatelů tím, že napadená část opatření obecné povahy postrádala rozhodovací důvody, tedy zásadní a výchozí předpoklad pro posouzení čtvrté a páté části tzv. algoritmu opatření obecné povahy. Tato podstatná porušení procesních předpisů jsou přitom dostatečným důvodem pro zrušení napadené části opatření obecné povahy.

Na odpůrci v novém řízení bude, aby o námitkách navrhovatelů spočívajících v nesouhlasu s umístěním veřejného prostranství a účelové komunikace na jejich pozemku parc. č. 2536 v prostoru zatačky u statku Starý dvůr, řádně rozhodl. Vyhoví-li těmto námitkám, nechť je výrok rozhodnutí v souladu s jeho odůvodněním a nechť se na pozemku parc. č. 2536 v prostoru zatačky u statku Starý dvůr veřejné prostranství a účelová komunikace nenachází. Nevyhoví-li jim, nechť řádně odůvodní, proč je nezbytné, aby se na pozemku navrhovatelů nacházela účelová komunikace, která se ve zbytku katastrálního území obce nachází na pozemku obecním, přestože obecní pozemek přímo s předmětným pozemkem navrhovatelů sousedí.

Pokud jde o ostatní námitky, které se napadené části územního plánu týkaly, tak těmi se soud zabývat nemohl. Nejprve totiž musí být najisto postaveno, jakým způsobem odpůrce o předmětných námitkách navrhovatelů rozhodne a proč.

Zdejší soud tedy shledal podaný návrh důvodným, neboť v rámci třetího kroku algoritmu přezkumu napadené části územního plánu zjistil závažné vady v postupu odpůrce při jejím vydávání, které způsobují nepřezkoumatelnost této části, a proto v částech vymezujících účelovou komunikaci a veřejné prostranství na pozemku parc. č. 2536 v k.ú. Hlubočany územní plán bez jednání zrušil v souladu s § 101b odst. 4, § 76 odst. 1 písm. a) a § 101d odst. 2 s. ř. s. dnem vyhlášení tohoto rozsudku.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Odpůrce ve věci úspěšný nebyl, neboť napadená část opatření obecné povahy byla zrušena, a náhrada nákladů řízení mu tedy nepřisluší.

Naopak úspěšným navrhovatelům přísluší náhrada nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že jim vznikly náklady ve výši 2x 5000 Kč za zaplacený soudní poplatek a dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony po 2480 Kč za každého z navrhovatelů (tj. 14880 Kč), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, návrh a replika, to vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif); vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem DPH, byla k odměně přičtena i částka odpovídající této dani. Celkem je tedy odpůrce povinen zaplatit navrhovatelům částku 29 094 Kč. K zaplacení této částky byla procesně neúspěšnému odpůrci stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13.6.2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu